

ligsmæglingen aller lettest kunne opnaas. Naar man derfor gaar ud fra den Forudsætning, som jeg gaar ud fra, at det er til stor Nytte og Belsignelse, naar man kan undgaa at føre Process, tror jeg, at man ogsaa med Hensyn til disse Sager skal beholde den Regel, man i den Henseende har for Diebslittet. — Hvad § 5 angaar, som bestemmer, at Forligskommissionerne ikke skulle have Ret til at udsætte Sagerne i de 8 eller 14 Dage, hvori de have Ret til at udsætte dem efter den nu bestaaende Lovgivning, forekommer det mig, at det vil være en stor Uret at tage denne Ret bort; thi Parterne kunne jo, saaledes som det ses i mangfoldige Tilfælde, staa saa nær ved at komme til Forlig med hinanden, at en 8 Dages Udsættelse vil kunne medføre, at Forlig bliver sluttet, og jeg kan efter den hele nu bestaaende Ordning af vor Rettergang ikke se, at der kan tillægges denne Tid nogen Betydning. Det synes mig derimod, at man vil svække Forligsmæglerens Indflydelse eller Myndighed lige over for Parterne, naar man ikke giver en Forligsmægler den Ret at kunne sige: Ja, nu ere I saa nær ved hinanden, lad os blot give Tid til næste Dag, Kommissionen holdes, saa blive I nok enige. Ligesom det er nødvendigt for Forligsmæglerne, for at Forligsmæglingen kan foretages med tilstrækkelig Tynd og Kraft, at der tilveiebringes Oplysninger i Sagen, saaledes kan det ogsaa være nødvendigt for den enkelte Part at skaffe Oplysninger, ved hvilke han kan overbevise sin Modpart om, at den Fordring, han har, ikke er ubegrundet, eller den Undskyldning, han har, ikke er fremsat hen i Veiret. Denne Paragraf vil jeg derfor ligeledes gjerne have skulde gaa ud. — Hvad endelig § 3 angaar, maa jeg tilstaa, at jeg med Hensyn til den er noget i Tvivl om, hvorvidt jeg vil kunne gaa ind paa den. Der er Meget, der forekommer mig at tale for, at man skal kunne udtage Stævningen, forinden Forligsmæglingen finder Sted; men der er, saaledes som det jo ogsaa ganske vist er bemærket i Motiverne, den væsentlige Indvending at gjøre, at der da allerede er anvendt nogen Udgift paa Processen, som da skal tages ind med under Forliget. Naar man nu veed, hvor mange Forlig der i Politisager, i hvilke jo Dommeren er Forligsmægler, som oftest ligefrem strander paa det lille Spørgsmaal, om den ene Part skal betale Intimationsgebyret, som udgjør omtrent halvdanden Krone, (Modsigelse) — jeg siger, at, naar man i Politisager ser, hvorledes Intimationsgebyret, der udgjør ca. halvdanden Krone, ofte giver Anledning til, at et Forlig, man ellers kunde have opnaaet, strander, saa er det et Vidnesbyrd om, at her, hvor Stævningen dog skal betales, Stævningsgebyret vil komme til at spille en Rolle under Forligsmæglingen. Det er ganske vist, at i Tilfælde af, at Forlig kommer i Stand, ster der

ingen Intimation, men Stævningsgebyret bliver altid en Udgift, og jeg kan ikke se, at det paa nogen Maade falder bort efter Lovforslaget. Med Hensyn til dette Punkt forbeholder jeg mig dog nærmere Overveielse, efterat jeg har hørt, hvad der derfor bliver ansøgt. Med Hensyn til §§ 2, 5 og 6 kan jeg derimod ikke forandre den Anskuelse, jeg har tilladt mig at udtale.

Orentbøll: Min ærede Kollega, der nu fatte sig, saae just ikke med noget velvilligt Blik paa det foreliggende lille Lovforslag, og jeg maa derfor for mit Vedkommende erklære, at jeg omtrent er uenig med ham i Alt, hvad han har ansøgt, i alt Fald med Undtagelse af et eneste Punkt. Den ærede Taler mente, at §§ 2, 5 og 6, som ganske vist ere Hovedparagraferne i Lovforslaget, ere aldeles forkastelige, fordi de rokke ved Principerne for Forligsmaterien. Det forekommer mig dog ikke, at man kan sige dette, og i det Hele taget synes jeg, at den ærede Taler lagde meget Mere ind i dette lille Lovforslag, end der i Virkeligheden ligger i det. Han var ikke tilfreds med Motiverne, men, saa vidt jeg forstod ham, udlede han i Grunden den anden Mening af Motiverne end den, der egentlig staaar at læse i dem. Han betragtede Lovforslaget som en Blanke, der var sendt forud af Processkommissionen, for at de nne kunde se, hvor modtagelig man var for dens senere store Arbejder. Jeg tror ganske bestemt, det er en Misforstaaelse. Jeg i det Mindste har opfattet Forslaget paa en helt anden Maade. Jeg er gaaet ud fra, at den ærede Minister har haadt den samme Betragtning som jeg, og som vistnok er temmelig almindelig, at det blandt dem, der have haadt med Retstrætter og Forligsvæsen at gjøre, har vist sig ikke nu, men i lang Tid, at den overordentlige Omhu, hvormed denne Institution i sin Tid blev ordnet, og hvormed man værnedes imod enhver Smule, der kunde synes at svække dens Betydning, paa visse Punkter har været høist generende, og at det skulde være Meningen med dette Lovforslag at borttage nogle af disse Gener. Jeg skjønner heller ikke rettere, end at den ærede Minister i saa Henseende har været heldig, idet han uden at rokke ved den Grundsætning eller det Princip, at Retstrætter i Regelen ikke maa komme for Domsfolene uden at have været behandlede af Forligsmæglerne, har afhjulpet nogle af de største Anstødsstene, der er tilstede, navnlig i Henseende til Tidsforbrug og Formalitetsstridigheder. Jeg vil strax bemærke her, at det kun er nogle enkelte Punkter, der ere fremdragne i Lovforslaget, og der kunde jo, da der aabenbart ogsaa gives andre, mindre klare Forhold i Forligsmaterien, være Anledning til at paapege et eller andet yderligere Punkt; men jeg tør haabe, at dette maa være et aabent Spørgsmaal overfor den ærede Minister, som altid kan gjøres til Gjenstand for senere Behandling. Den sidste ærede